

[Thisted Knudsen.]

overalt i amtskommunerne finder væsentlige forøgelse af udskrivningen sted, fordi sygehusudgifterne er steget voldsomt og efter mit skøn vil blive ved med det. Ministeren, som er højeste chef for sygehusvæsenet, ved, at det danske sygehusvæsen ingenlunde er udbygget i dag; der stilles større og større krav, ligesom der, som ministeren ved, er vanskeligheder med personalet o. s. v. Hvad vil det sige? Det vil sige, at amternes udgifter og dermed behovsudskrivningen vil stige.

Nu vil en del af disse sygehusudgifter gå over til sognekommunerne — det kan jo ikke undgås, når kommunerne skal betale det, der bliver tilbage, efter at der af den fikserede ejendomsskyld er betalt halvdelen. Og så er det, at vi altså ikke er enige længere, for så fortsætter behovsudskrivningen jo; jeg gad se, hvor megen lettelse der egentlig vil blive tilbage pr. 1. april i år, når man gør amtskommunernes stigende behov op. Her tænker jeg specielt på lettelse for landejendommenes vedkommende, for hvad er det egentlig, dette lovforslag åbner mulighed for? Det åbner mulighed for en beskatning af jorden med maksimalt 35 promille til sognekommunerne, 14 til amtskommunen og så en statsgrundskyld på 6 promille; enhver her i tinget kan lægge disse 3 tal sammen og få det resultat, at grundskyldpromillen bliver 55 — eller 5,5 pct. Man vil altså sige til kommunerne, at nu kan de gennemføre fuld grundskyld — og efter min opfattelse er det mere end fuld grundskyld. Hvis Viggo Stareke havde siddet her i dag, måtte han have haft en glædelig dag, for nu er det altså ikke mere os i denne sal, der skal gennemføre fuld grundskyld; nu kan det ganske simpelt ske ude i kommunerne, og jeg vil tro, at der er nogle, der har så megen appetit, at de gør det. Situationen er altså den, at man ude i landkommunerne byder på en samlet grundskyldpromille på 55, det er fuld grundskyld. Man siger til kommunerne: det afhænger af jer.

Hvordan ser det ud i købstæderne? Ministeren ved som erfaren og dygtig kommunalmand, at der er intet byråd, der har særlig appetit på at forhøje grundskatterne. Og hvorfor har man ikke det? Fordi de alle

ved, at når man forhøjer disse grundskatter, forhøjer man også huslejen. Og en vaskeægte socialdemokrat — her ser jeg ned på det ærede medlem hr. Per Hækkerup — vil erkende, at noget sådant gør man ikke med sin gode vilje.

Ministeren siger — og det er hovedprincippet det foreslåede — at man skal tilstræbe en udligning med hensyn til de faste skatter sognekommunerne imellem og by og land imellem. Men hvad er egentlig forskellen? Normalt har man i byerne 26 promille — og det er der ingen der ønsker at forhøje — hvortil kommer de 6 promille til staten, altså 32 promille. Jeg vil love dette høje ting, at dér skal man nok blive hængende. Men uden for bygrænsen går man op til 55 promille. Det er, hvad man byder landbrugserhvervet i dag, det anser man for en rimelig beskatning af jorden, og man ikke engang rødmer eller blegner derved — jeg ved ikke, hvad man helst ville, men man gør ingen af delene.

Vi befinder os her ved noget efter min opfattelse centralt. Jeg erkender fremskridtet med hensyn til de 14 promille, og jeg erkender fremskridtet med halveringen, for så vidt angår udskrivningen på fast ejendom; men jeg kan ikke se andet, end at der i en række kommuner vil ske det, at den enkelte ejendom eller den enkelte skatteborger vil komme fra dynen og i halmen. Det har man ikke haft opmærksomheden henvendt på, og derfor må man efter min opfattelse, når man skal igennem med en systematisk ordning, tage hensyn til, at behovsudskrivningen må fortsætte, og at det spillerum, kommunerne skal have, må være mindre. Det ville vi hilse med tilfredshed.

En af grundpillerne for disse forslag, og det synes jeg er uhyre fornuftigt, og det er en fin debut for den højtærede indenrigsminister, er, at der tages fat på problemet om folkepension. Hvor har jeg tit talt for døve øren om dette forhold. Hvor var det urimeligt, at udgifterne til en opgave, som den pågældende kommune ikke havde den fjerneste indflydelse på, lignede man ganske simpelt for en vis del på sogne- og bykommunerne. Også dette erkender man, og det er et fremskridt. Jeg ser i ånden, hvad den højtærede indenrigsminister, hvis han fortsætter denne udvikling, egentlig kan nå op